

Forslag er, hvis De ikke allerede have gjort det. Det er muligt, at det Grundlag, han fremsætter, kan være mere gennemførligt end mit; men allerede det, at der er kommet samme Tanke frem fra alle tre Lovgivningsfaktorer, giver Forhaabning om, at Spørgsmaalet maatte kunne løses i den aller-nærmeste Fremtid. Det kan heller ikke negtes, at Arbejdsklassen allerede i en lang Aarrække er bleven stuffet ved de Forhaabninger, som dels den ene Lovgivningsfaktor, dels den anden har vaakt om en snarlig Gjen-nemførelse af denne Sag, og vi høre ikke saa sjældent den Udtalelse fremkomme: Skulle vi vente, til Lovgivningsmagten bliver færdig, da er der ingen Udset til Noget i vor Levetid. Jeg vil dog haabe, at den Mistrøstning, som saaledes jævnlig bliver udtalt, vil vise sig ubegrundet. Det Forslag, jeg har tilladt mig at fremsætte, har fundet delvis og ikke ubetydelig Sympathi i Udvalget, og det har ogsaa ved Konferencer med de høitærede Ministre, den høitærede Indenrigsminister og den høitærede Kultusminister, vundet en vis Sympathi hos dem. Jeg vil kun udtale med Hensyn til Flertallets Stilling til mine Vædringsfor-slag, at det har glædet mig, at de have vundet saa megen Sympathi i Udvalget; men jeg maa beklage, at Flertallet ikke lader mit Vædringsforslag om en ny § 4 komme ind i Lovforslaget som et passende Supple-ment til § 3, den nye § 3, som er indført i Lovforslaget i Mar. De to Paragrafer ere egentlig som to Tvillingesøstre, som se ud til at kunne have fælles Fader, og som næsten synes at burde være uadskillige. Det ærede Flertal har optaget en § 3, hvorved det deler de Nødlidende i 2 Klasser og sætter som Nr 1 gaafte i Overensstemmelse med mine Udtalelser ved første Behandling de Gamle og de Svage, som uden egen Skyld ere blevne arbejdsudygtige. Som Nr. 2 sætter Flertallet de midlertidig Nødlidende. Men saa gaar Flertallet ikke videre, idet det saa gaar over til, at de to Klasser skulle have fælles Understøttelse af den fælles Kasse. Det er en Maade at understøtte de Gamle paa, som forekommer mig at være noget tvivlsom og mistrøstende for de Gamle, og det er jo da særlig de Gamle, som der først skulde vises Hensynsfuldhed og Barmhjertighed imod; det erkjende vi Allesammen. Jeg frygter nemlig for, at naar der skal uddeles Understøttelse til de Gamle og de midlertidig Trængende i Flæng, vil en Bestyrelse, som har det knapt nok med Midler, i Reglen fristes til at være mere rundhaandet overfor de midlertidig Trængende, end den egentlig

af humane Hensyn burde være, fordi det ligger mere i Kommunernes Interesse at hjælpe de midlertidig Trængende, saaledes at de kunne undgaa det offentlige Fattigvæsen, end at støtte de fattige Gamle i tilstrækkelig Grad. Det er nu det, jeg ikke vil have, at de midlertidig Trængende skulle støttes paa de Gamles Bekostning. Hvis der derimod til de Gamle bliver henlagt et vist Beløb, tror jeg, at de midlertidig Trængende slet ikke ville komme til at lide dérunder; thi det er dog fuldstændig klart, at det ligger i Kommunens Interesse at støtte de midler-tidig Trængende saa tilstrækkeligt, at de kunne holdes udenfor det offentlige Fattigvæsen. Hvis derimod Statstilskud ligegodt kan gaa ind i Hjælpekasserne til begge For-maal, frygter jeg lidt for de Gamle; thi det er ikke saa meget i Kommunens Interesse at holde dem udenfor det offentlige Fattigvæsen som at holde de midlertidig Trængende udenfor det offentlige Fattigvæsen. Det er det Hensyn, jeg mener, vi bør tage til de Gamle, der have lidt haardt et langt og noksomt Liv igjennem, at de ikke ved deres Livs Afslut-ning skulle henvises til det offentlige Fattigvæsen. Det er jo os Alle bekendt, at naar de komme over Dørtærskelen ind paa Fattig-gaarden, som er et mildt Fængsel, saa have de ikke en eneste Stump, de kunne kalde deres egen, og ikke den mindste Frihed uden, hvad de af Naade kunne faae. De skulle gaa til Bords og sidde sammen med de mest forvorne Personer, som det kan være ubehageligt for gamle Folk at være sammen med, ikke at tale om, at de maa gaa til et Bord, som det kan være svært for gamle Folk at gaa til. Derfor de derimod paa nogen Naade kunde blive i deres eget Hjem, kunde de tage sig Bekvemmeligheder og den Frihed, som passer sig for hver enkelt. Fattiggarden er en Udvei, der er saa trang for Arbejder-familier at se hen til paa deres gamle Dage, og det er den, jeg har søgt, om det var muligt paa nogen Naade, at fri dem for. Som sagt, det har glædet mig, at dette For-slag har mødt saa stor Sympathi i Udvalget, og det har tillige glædet mig, at et andet æret Mindretal, som stadig har modsat sig Statstilskud, ogsaa i Mindretalsbetæn-ningen udtaler sig med Sympathi om dette Forslag. Der er et lille Punkt, jeg har glemt at omtale, og det er, at en af Grundene til, at jeg har stillet mit Forslag, er den, at jeg tror, at naar Statstilskudet gaar som direkte Understøttelse til Kommunerne til Støtte af de Gamle, faae vi lettere denne Bevilling fra Statskassen. Det har viist sig gjentagne Gange, at saasnart Spørgs-maalet kommer frem i den Form, at der skal